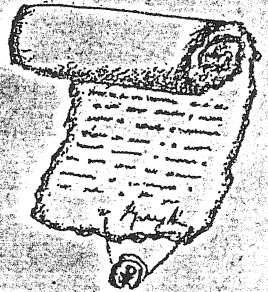

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2003. december 25. Karácsony

XI. évfolyam 6. szám

Beköszöntő

Kedves Nagytényi Testvérek!

A legutóbbi Hírlevél megjelenése óta eseménydús időszakot tudhatunk magunk mögött. Templomunk új haranggal gazdagodott, a nálunk szolgált gyergyószentmiklósi Szent Miklós harang visszakerült az otthonába. A nagytényi családok zarándokúton elkísértük a harangot Gyergyószentmiklóásra, ahol részt vettünk a búcsún is. Itthon pedig, kezdetét vette a templomszentelésünk 250 éves évfordulóját előkészítő szellemi-lelki események programsorozata. Mindezekről több cikket is olvashatunk az újságban.

A Hírlevél karácsonyi alaphangját Hajdó István főesperes-plébános úr írása adja meg, amely, úgy érzem, valamennyiünket túlszordulón meggazdagít.

A magam részéről a beköszöntőben hálát és köszönetet szeretnék mondani.

Hálát adok Urunknak, Istenünknek.

Együttal köszönetet mondok mindenkinek, aki hozzásegített bennünket a történetek megvalósításában. Köszönet a régi harang megmentőinek (a névtelenek és Markó Gyula bácsi); köszönet a harangcsere megálmodójának (Marczis Ferenc atyának) és az elképzelés támogatóinak (Németh Zsolt képviselő úr, Semjén Zsolt elnök úr, Szabolcs Attila korábbi polgármester úr); új harangunkat megvalósító anyagi fedezet előteremtőinek (Lendvai Ildikó képviselő asszony, Dr. Gulyás Kálmán c. államtitkár úr, MeH); a harang-ügy áldozatos és fáradhatatlan segítőjének (néhai Sordélyi Lános); a harangcsere mesterei bonyolítóinak (id. és ifj. Farkas Titusz

A TARTALOMBÓL:	
Nagytényibe érkezett a hargitai Angyal.....	2. oldal
Olvassunk verset, mert érdemes!.....	3. oldal
Harangolás Nagytényben és a Székelyföldön...3.	oldal
Zúgjatok harangok!.....	4. oldal
Közösségeink – teadélután.....	5. oldal
Szent Erzsébet kenyere.....	5. oldal
Emlékeztünk (november 1.).....	5. oldal
Túra a Rám szakadékhhoz.....	5. oldal
Kulturális programok.....	6. oldal
A hit és remény hangja.....	6. oldal
Piroska és Farkas.....	7. oldal
Krónika.....	7. oldal
Naptár.....	8. oldal

mesterek); a harang felszentelőjének (Erdő Péter bíboros érsek úr). Köszönet a harangszentelési liturgia és a kerti fogadás segítőinek (a templomdíszítők, a templom-takarítók, a hangosítók, a harang-virágkoszorúk készítője, a sekrestyés úr, a kántor úr, az énekkar, a ministránsok, a fényképek készítői, a rendezők, a díszítő és segítő munkatársak, a szendvicsek ajándékozója és a sütemény-sütők). Köszönet a harang-hazaszállítás anyagi támogatójának (Bálint-Pataki József elnök, HTMH); a gyergyói út gondos megszervezőjének (Sordélyiné Török Erzsébet); a zarándokbusz anyagi támogatójának (Bollók Istvánné polgármester asszony); a lelkes idegenvezetőinknek (Kisgyörgy Zoltán). És nem utolsó sorban köszönet illeti a melegszívű gyergyói vendégfogadóinknak (Pál Árpád polgármester úr, Hajdó István főesperes-plébános úr, Szent Erzsébet Szeretotthon, és Gyergyószentmiklós egész népe).

Az itthoni események kapcsán köszönetet mondok az évfordulónk szellemi-lelki programjait előkészítő csoport vezetőjének (Koncz András) és munkatársainak (Annus Krisztina, Boronkai Zsuzsa, Botos Eszter, Dombi Anikó, Kuzmich Kinga, Lantos Johanna, Németh András, Szeibert András, Tamás Attila). Magam is kérem, hogy minél többen támogassák ötleteikkel és jelenlétükkel a szervezés alatt álló programokat.

Az év végéhez közeledve pedig szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, a hitoktatóinknak (Gabi néni, Viki néni, Ilonka néni, Baba néni) az egész évben tanúsított áldozatos munkájukért, valamint a családjainknak, és valamennyi jó szándékú nagytényinek.

Végezetül, hadd zárjam a hála és a köszönet szavait jókívánságokkal – Isten adjon mindnyájunk otthonába és szívébe békét és örömet, áldott Karácsonyi Ünnepeket, és boldog Új Esztendőt!

Szeretettel:

Hegyi Balázs, plébános

Nagytéténybe érkezett a hargitai Angyal!

A Hargitáról jöttem és hoztam nektek fenyőt – szól az angyal. Nézzétek csak ezt a hargitai fenyőt, annyi vihar tépte, kemény téli fagy és a hófehér havasi éjszakák úgy megviselték, mégis ragyog, zöld, mert valami mindig új lendületben tartja: A REMÉNY. Erdélyi Hargitánk is tanúja, hogy az üdvösség hajnalán a minket szerető Atya szól „Úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16)

Anyaországban élő testvéreink itt a karácsony betlehemi életünk fölött. Ma újra megnyílik az ég, és a mi jó Atyánk szeretne megjutalmazni, karácsonyi ajándékot adni, amikor a Megváltót nekünk adja. Ez azt jelenti, hogy Jézus az enyém lehet, de ennek a feltétele, képesek vagyunk-e a felebarátunkat befogadni? Jézus soha nem lesz egyedül életünk és mindenünk, mert Jézus kíséretében ott a másik testvéred, a felebarátod. Hiába imádkozunk reggeltől estig, hiába vagy a templom örökös lakója, ha az éhezőnek nem tudsz adni, a szomjazónak nem akarsz egy pohár vizet juttatni, és ruhásszekrényed tartói roskadoznak a sok fölöslegtől, a melletted lévő didergőt nem tudod felöltöztetni, akkor tudnod kell, hogy lelked sugárteréből kilép valaki, s az nem más, mint maga Krisztus.

Karácsony éjszakáján Jézus melléd szegődik, és halkán a lelkedbe súgja: hol szeretnéd, hová menjek? Hol legyen a XXI-dik században a betlehemi jászlam, hol szülessek meg újra?

A melletted lévő hargitai angyal segít: mondjátok meg Jézusnak, tudod Jézus, korunk sok-sok fájdalmas napja a családban zajlik, amikor annyi áldozat árán felnevelt gyermekek a maguk útját járják. Családok vannak, ahol még Szentestére sem jönnek haza. Szülőket ismerünk, akik az ablak függönye mellett hányszor végignézik az utat: *hátha most jön haza a nagyfiúnk, nagylányunk*. Betlehemi Jézus, itt van rád szükség: hozz karácsonyi örömet, és a tékozlókat vezesd haza. De Jézus tovább kérdez: hol van rám szükség, hol szülessek újra? Jézus, a fiatal bontakozó család élete egyre nagyobb veszélyben forog: a jólét világa két kézzel csábítja, és nem akarják vállalni a gyermekeket. Bölcsőháború van a világban, de itt, a Kárpát-medencében is. Mennyire igaz az elkötelezett fiataljaink dalba álmodott megfogalmazása: „elzüllött nemzedék két kézzel szórja szét minden kincsét, hitét”. Valamikor, minden családban, szent estén betlehemesdit játszottak, mert a sok gyermekből tellett, hogy angyal, kicsi pásztorok, és szent családok legyenek. Ma a tévét

bálványozzák, hangszalagról szól a Mennyből az angyal, Betlehemi pusztán örvendetes hír van... és nem értik a Karácsony misztériumát. Betlehemi Jézus, arra kérünk, családjaink életét emeld fel a hivatás felelőségének magasába.

Hová menjek? – kérdi Jézus. Testvérem, bátran mondd el: Jézus, gyere, menjünk ki a temetőbe, mert egyre hatalmasabbra nőtt ez a hely az egész országban, és az elszakított területeket. Vajon miért? Összefavarodott belső lelki egyensúlyunk, nem kell az Isten, nem igényeljük a felebaráti szeretetet, és 1 000 éves megtartó kereszténységünk hiányzik a felnövekvő nemzedékből. Ezek az erkölcsi, lelki válságok még a halált is felgyorsították: nem akármilyen halált, hanem a nemzet halálát. Azt is be kell vallanunk, nem látjuk tisztán a holnapunkat, emberek nem értenek szót, egy ezredév sok-sok hanyattatása sem volt elég, hogy összefogjunk.

Öreg székely bácsi mondta el, a világháborúban, egy kis völgyben pihentek, pillanatok alatt olyan vihar támadt és felhőszakadás, hogy nem volt idő már a menekülésre. A tapasztalt főhadnagy elkialtotta magát: jó szorosan öleljük át egymást, mindenki kapaszkodjon a másikba. A vihar lezúdult, és mi egymást átölelve megmaradtunk. A magyarságnak nincs vesztegetni való ideje, nincs arra idő, hogy ide és oda beszélgessünk, egy feladatunk maradt, és az mindenkit kötelez: az anyaország nyújtsa át a kezét a határokon elszakított testvérei felé, mert a mi kezünk Trianon óta mindig a tieteket keresi. Szent a parancs: fogjuk egymás kezét, öleljük át egymás sorsát. Nagytétényi testvérek, erdélyi Hargitánkból hozzátok szálló angyal mondja el, hogy mi, szívetek melegségét és áldozatvállalását köszönjük, hogy imával megőrzött harangunkat hazaengedtétek. Erdély földjén mindnyájan belekapaszkodunk a harangba, és arra kérünk, ti is segítsetek nekünk, hogy a történelem igazságos Istene, amikor újra megajándékoz minket áldott Szent Fiával, Jézussal, a Megváltóval, adjon nekünk egy igazságos, békés, félelemnélküli életet, és boldog karácsonyt.

Egyben az új esztendő közeledtével lelkipásztoroknak, Hegyi Balázs paptestvéremnek és a rája bízott nyájnak áldott új esztendőt kérünk imánkban, a ti testvéreitek, a gyergyói hívek és lelkipásztorok:

Hajdó István,
főesperes-plébános

Luther Márton: Mennyből jövök most hozzátok

Mennyből jövök most hozzátok,
jó hírt mondok, jer, halljátok,
mert nagy örömet hirdetek,
méltán ujjong ma szívetek.

A megtartó ma született,
ég-föld örül ma veletek.
Egy ártatlan kis csecsemő,
egész világ üdve lesz ő.

Ez Krisztus, Isten szent Fia,
ki mennyből jött a földre ma.
Ő üdvözít, ő törli el,
világ bűnét szent vérivel.

Mit sok ezer szív kérve kért,
mit Isten régen megígért,
ő hozza, tőle nyerheted
üdvöt, örök életet.

Ráismertek ez a jele:
kemény jászol fekvőhelye,
és szegénység a bölcsője,
bár világ Üdvözítője.

Ó jertek, mi is örvendjünk,
a pásztorokkal bemenjünk,
hogyan lássuk, mit ad Istenünk!
Ő szent Fiában minekünk!

Nyílj meg szívem, fogadd be őt,
az áldott égi csecsemőt,
ki e világ üdvére jött!
Borulj le jászola előtt!

„Az első gyertyafényes karácsonyfa története több évszázadra nyúlik vissza, amikor is maga Luther Márton, aki a XV-XVI. században élt, és reformálta meg az egyházat, saját gyermekeivel ünnepelte így a karácsonyt. Amikor kint sétált a téli erdőben, gyönyörködött a hó borította fenyőkben, a szikrázó csillagokban, családjának el akarta mesélni, amit látott, s nem találván szavakat, behozott a szobába egy fenyőfát, és picit, csillogó gyertyákkal világította ki. Karácsonyi verset is írt a gyermekeinek.”

/Részlet a Kaláka zenészkönyvből/

Rovatszerkesztő: Boronkai Zsuzsa

Harangolás Nagytétényben és a Székelyföldön

Előzmények. Háborús évek. Nehéz idők. Meggyötört és megtört emberi testek, átváltozásra kényszerített lelkek. Idők, melynek során barátokból ellenségek lesznek, harangtestből fegyvereket öntenek. Megüresedett harangtornyok az anyaországban és a „gyógy Magyarország” egyéb területén.

A háborút túlélő, de fogságba esett emberek, a beöntéstől megmenekült de nem az „otthon melegében” megszólaló harangok: a gyergyószentmiklósi Szent Miklós harang Nagytétényben, a Nagyboldogasszony templomban. Az isteni gondviselésnek köszönhetően nem végérvényesen: a fogságba esett emberi lelkek ismét szabaddá válnak, a harangok hazatérnek.

Harangszentelés. Lengyelországban öntetett új harang Nagytétényben, mely: „Öntettetett Isten dicsőségére, Nagyboldogasszony tiszteletére, a Budapest-Nagytétényi templom ékességére, a gyergyószentmiklósi harang helyébe, az Úr 2003. esztendejében”. Felszentelve 2003. november 30-án Erdő Péter bíboros úr által, a meghívott vendégek és a nagytétényi hívek körében. Az előkészületek, a harangszentelés, az ünnepi szentmise, a köszönetnyilvánítások, a plébániakerti együttlét életre szóló élménnyé lett. Az új harang minden kondulása szívünk örömét hallatja.

Zarándokút. Szent Miklós havának 4. napjának hajnalán Nagyboldogasszony templomától kiindulva keltünk útra. Rövid kolozsvári pihenő után a késő esti órákban érkezünk meg a Szent Erzsébet házba, gyergyószentmiklósi tartózkodásunk otthonába. A csodálatos tájak látványával, az új történelmi, földrajzi és történelmi ismeretek gazdagodásával, az egymás közötti meglévő kapcsolatok felvirágztatásával és új barátságok megszületésével Istenünknek köszönetet mondva szenderültünk álomba.

Másnap a környék természeti szépségeivel ismerkedtünk: kirándulást tettünk a Gyilkos-tónál és a Békás-szorosnál. Kellemesen elfáradva a friss pisztráng ízével és illatával betelve adtunk hálát, hogy itt lehettünk. Az este folyamán a városi Mikulás ünnepségeken vettünk részt; a napot Balázs atya által celebrált közös szentmisével fejeztük be.

December 6-a – a búcsú napja. Reggel ünnepi harangjáték és a fiatalok őrseg állása az ősi Szent Miklós szobor mellett. A zarándokok fogadása és az ünnepi nagymise. A misét követően a körmenet fűvös zenekarral, székely lovasokkal és huszárokkal, hintósokkal, zászlósokkal, a Szent Miklós szobrát hordozó ökrös szekérrel, a harangot szállító feldíszített ökrös fogattal. Az ünnepélyes harangátadás a város határában, a Csíkszeredába vezető út mentén nagy hidegben, esős szélben, hófúvás közepette, mégis

meleg szívvel. Húsvét ünnepére a régi-új harang már a gyergyói székelyek hitét hirdeti az egész világnak. Másnap a kora reggeli szentmise után keltünk útra. Korondi megálló alkalmat adott arra, hogy kézzel fogható emlékekkel is gazdagodva intsünk búcsút a Székelyföldnek, mely úgy érzem mindannyiunkat visszavár. A hosszú út után fáradtan, de szeretetben összeérve tértünk haza.

Köszönetnyilvánítás Mindenekelőtt mondunk köszönetet a Jó Istennek, hogy ezen eseményeket meg- és átélhettük. Illesse köszönet néhai Markó Gyula plébános atyát a harang megmentéséért; Marczis Ferenc atyát az események megálmodásáért; néhai Sordélyi Jánost a harangért tett szolgálataiért; Sordélyi

Erzsébetet férje munkájának megvalósításáért és beteljesítéséért.

Köszönet Hajdó István főesperes úrnak és Pál Árpád polgármester úrnak szívélyes vendéglátásukért és igaz munkájukért; Zoli bácsinak melegszívű idegenvezetéséért; Bollók Istvánné polgármester asszonynak az események támogatásáért.

Köszönjük meg Balázs atya áldásos tevékenységét, az események lelki vezetését, a harangok szívünkben való megszólalásának megvalósulását.

Végül köszönet minden jóakarató embernek, határainkon innen és túl, akik valamilyen formában részesei voltak eme csodának és munkájukkal az ünnepet szebbé, jobbá tették.

Vári Zoltán

Zúgjak harangok!

„Akinek a szívében szépen szól az ének,
Az hallja a más dalát is szépen.”

November végéig nekünk szólt a leghálásabb hangszere, a harang hangján ez az ének és a hatás nem maradt el: Az Atya és a Polgármesteri Hivatal képvisellete a tétényi hívek nevében elintézte, hogy a templomunk tornyában megtalált harang visszakerüljön jogos tulajdonosához, a gyergyószentmiklósi hívekhez. Aztán útra keltünk és egy gyönyörű ünnepség keretében átadtuk és helyére kísértük a számukra legszebb karácsonyi ajándékot.

Nekünk jutott az a hatalmas élmény, hogy ha jót tettünk, annak közvetlen hatását szemünkkel láthattuk és az átadás örömeiben elmerülhetett a lelkünk.

Ezt próbáljuk most a kedves híveknek elmesélni, ami nehéz feladat, mert a szó néha olyan kevés az átélt események tolmácsolására.

Hallomásból tudjuk, hogy a harang azért ért egy hét alatt a helyszínre, mert sok-sok helyen kellett megállnia. Az erdélyi nép papjuk kíséretében zászlókkal, imával és énekszóval fogadta a harangot, elzarándokolva a főútra. A nagyobb állomáshelyeken misét mondtak érte. Nagyon nagy utat megtéve így ért haza hatvan év elteltével Erdélybe, Gyergyószentmiklósról a HARANG!!

Miklós napján kezdődött reggel az ünnepi szertartás. A mise kezdete előtt egy órával helyet foglaltunk a templomban. Zúgtak a harangok és szólt az orgona, de a nép hangja még ezt is túlharsogta. Közben a templom kezdett megtelni: vendégpapokkal Németországból, Gyulafehérvárról, az anyaországból, zászlóvivő fiatalokkal, cserkészekkel, falukat képviselő polgármesterekkel és végül a helybéli hívekkel. A szertartás másfél órát tartott, megható volt és igazán felkészítette lelkünket a még nagyobb élményre, a körmenetre.

Zúgtak a harangok és a menet elindult, kb. 2-3 km-re, a város szélére, ahol a HARANG várt bennünket. Elöl mentek a szomszéd faluból ide zarándokló hívek, aztán a lovas huszárok, aztán a fűvös zenekar, ökrös szekerek, lovas hintók egyházi és polgári vezetőkkel. Aztán jöttek a tétényi hívek kerületi zászló és névtábla kíséretével, végül a vendéglátó gyergyószentmiklósi hívek végelethatalan sora. Fúj a szél, esett a havas eső, de szívünket átmelegítette a csodálatos ünnep hangulata.

A város szélén, a hegyek ölében hivatalosan is megtörtént a HARANG átadása és fogadása. Az autóról ökrös szekérre került át az Isten segédelmével hazatért, várva-várt harang. A menet visszakisérte a templomkertben elkészített helyére a nagy ünnepeltet, és a hatalmas tömeg fogadta a főtisztelendő úrnak az alkalomra szóló ünnepi áldását, elénekelte himnuszait és fohászodott Boldogasszony anyánkhoz, Pátronánkhoz, hogy ezt a sokat szenvedett magyar népet, Szent István népét soha ne hagyja el. Zúgtak a harangok még sokáig és a hangjuk elszállt – az ott lévők úgy érezték – az egész Kárpátmedencébe.

A harangszó elkísér bennünket a születéstől a sírig. Köszönti az Új évet, az újszülöttet, a felkelő napot, a déli ebédet, az est és a pihenés eljöttét. Ha öröm ér bennünket, hangjával szárnyalhatunk a magas égig, de ha nagy a bánatunk, lehajol értünk. Megvigasztalja szeretteinket, ha minket elkísér az utolsó útig. A harang hangján az Úr szól hozzánk. Vedd észre és szeresd nagyon!

Zúgjak harangok!!

Szárzné Ruzsa Katalin

KÖZÖSSÉGEINK - Teadélután a Pusztasándor Községi Házban

Szinte hagyománnyá vált, hogy kéthetente csütörtökön Balázs Atya kedves invitálására összejövünk teadélutánra. Az aromás, gyógyfüvekből készült tea mellé, – amit saját receptje szerint főz nekünk az Atya – süteményeket fogyasztunk, amit házilag készítünk. Beszélgetünk az emlékeinkről, a megváltozott világról. A hangulat családias, Balázs Atya verseket olvas fel nekünk, Ő pedig szívesen hallgatja a mi régi történeteinket. Szeretne minél többet megtudni rólunk, nagytényeiről, ezért úgy gondoltuk, ha legközelebb összejövünk, régi fényképeket viszünk magunkkal, hogy együtt meg tudjuk nézegetni őket.

A Községi Ház felszentelésére gobelin képet készítettünk, az Utolsó Vacsorát. Miközben varrogattuk, arra gondoltunk, hogy sokaknak fogunk örömet szerezni ezzel és jó érzés, hogy hozzájárulhatunk a ház díszítéséhez. A teadélután énekel, imádsággal zárjuk, majd átmegyünk a templomba, és a szentmise előtt rózsafüzért imádkozunk, majd áldozunk, és hálát adunk a Jó Istennek, hogy együtt lehettünk. Jó lenne, ha minél többen részt tudnának venni ezeken az összejöveteleken. Balázs Atya és mi is szívesen látnánk a fiatalabb korosztályt a körünkben.

Spiller Mártonné (Joli néni)

Szent Erzsébet kenyere

Élt egyszer, nagyon régen egy magyar királylány, aki mélyen együttértett az elesett, szegény emberekkel. Nagy szeretettel gondoskodott róluk – etette, ápolta őket...

Ugye nem kell folytatnom Szent Erzsébet legendáját, hiszen ismeri mindenki. Vajon mit mondanak ezek a történetek a 21. század gyermekeinek? Erről beszélgettünk a kenyérsütés utáni vasárnapon a mise előtt a gyerekekkel. Szent Erzsébet megosztotta, amije volt. Mit adtunk mi egymásnak az előző napi rendhagyó hittan órán? A kenyérsütés, pólófestés s egyéb ügyességek készítése közben jókedvű beszélgetésektől volt hangos a ház. Volt lehetőség társasjátékozni, énekelni. Kenyerünk mellé odatettük egymás iránti szeretetünket, egymásra figyelésünket. Segítettük, tanítottuk egymást.

Úgy érzem, senki nem ment el üres kézzel, üres szívvel. Mindezt jelképesen megosztottuk a misére érkezőkkel, amikor a kenyerekkel megkínáltuk őket.

Szent Erzsébet példája megélhető, s továbbadható a mai rohanó világban is. Köztünk is vannak, akik éheznek, nemcsak a kenyérre, hanem a jó szóra, az odafigyelésre, a szeretetre. Nézzünk körül, biztosan megtaláljuk őket!

Baba néni

EMLÉKEZTÜNK (November 1.)

Szombat este, a szentmise véget ért. A lámpák elsötétülnek, csak a gyertyák világítanak. A templomból kevesen mennek el.

Balázs atya egy listát vesz elő, a ministránsok behozzák a mécseseket. Megkezdődik a névsorolvasás, azoknak a testvéreinknek a nevei, akik tavaly november 1-től mentek el közülünk. Minden névhez egy égő mécses tartozik, az eltávozottak jelképe.

A szentély korlátján szaporodnak a fények. Összesen 63-an távoztak el közülünk.

Azt hiszem, sokunknak összeszorul a torka és arra gondol, hogy mennyit mulasztottunk saját halottainkkal, többi testvérünkkel szemben. Már csak úgy tudunk mulasztásainkból törleszteni, ha nemcsak Halottak napja táján gondolunk rájuk, hanem minden nap imádkozunk értük, remélve, hogy majd értünk is imádkoznak, akik utánunk jönnek.

Lehet, hogy jövőre az én, a mi nevünkre is csak a mécses fénye emlékeztet?

Mert nem tudjuk sem az órát, sem a napot ...

Bácsai Lajos

Túra a Rám szakadékhöz

2003. október, 19-én reggel 9 órakor a templom előtt gyülekeztünk. Az idő kicsit felhős és hűvös volt, de túrázáshoz éppen megfelelő. A túravezetőnkkel, Miklós bácsival megbeszéltük az útvonalat, amely Szentendre, Pilisszentlászló, Dömös érintésével elvezetett minket a Rám szakadékhöz.

A zöld jelzést követve elindultunk az erdőbe, mely út során kis patakon, köveken és ágakon keresztül haladtunk. Ezután csodálatos és egyben kicsit ijesztő látvány fogadott minket, mert akkor láttuk először, milyen meredek a Rám szakadék, melynek megmászására vállalkoztunk. A túrát sziklába vájt láncokon felkapaszkodva folytattuk, majd egy meredek földúton fölfelé, egy kidőlt fa törzsénél megebédeltünk és pihentünk.

Utunkat a piros jelzésen haladva folytattuk, ami könnyű erdei sétának számított az eddigiek után. Ez az út visszavitt minket Dömösre, ahol a Duna-kanyar gyönyörű látványa tárult elénk.

A kirándulás után – kissé fáradtan – elindultunk hazafelé.

Wondrák Ádám

Kulturális programok

Nemrégiben látva a felállványozott templomhajót, mindannyiunk számára félreérthetlenné vált, hogy megkezdődött a templom felújítása, és az előkészület a 250 éves évfordulóra.

A kőtemplom renoválása nagyon szép célkitűzése az egyházközségnek. De ne feledkezzünk el arról, hogy ez a felújítás semmit sem ér akkor, ha lélekben és szellemekben nem próbálunk meg felkészülni a nagy ünnepre! Ha szívünk zárva marad, ha nem nézünk körbe magunk körül, ha elfordulunk másoktól: csak zengő érc vagyunk... Azt a rengeteg dolgot pedig, ami véd és beborít minket, mint a templom kupolája, a sok embert, akik körülöttünk vannak, őriznek, táplálnak és segítenek bennünket, úgy hívjuk: kultúra.

A közös szellemi-lelki felkészülésről szól az a programsorozat, amelyet mostanában próbálunk elindítani a templomunkban. Mottóul éppen azért, hogy érezzük, hogy többről van itt szó, mint amit csak a szemünkkel látunk, a következő idézetet választottuk: „*Mondom nektek: itt nagyobb dologról van szó, mint a templom.*” Vegyük hát elő mindannyian a Bibliát és olvassuk el azt a részt, amelyikből ezt a mondatot választottuk. (Máté 12, 1-7) Olyan jó lenne, ha meglátnánk: mindegyikünk egyesével több, mint a templom, mint a törvény. Hát még együtt az egész közösség! Olyan jó lenne együtt és örömben elérni 2005. október 5-ig!

Október egyik utolsó napján ültem le Balázs atyával erről a témáról beszélgetni. Miután mindketten úgy éreztük, hogy a felvázolt program érdemes arra, hogy a megvalósításába munkát fektessünk, meg is alakult a programot szervező tízfős csapat. A legelső, november elejei megbeszélést azóta már három másik követte. Remélem, a készülődés hamarosan mindenki számára észlelhetővé válik.

Most csak két mozzanatot szeretnék kiemelni eddigi beszélgetéseinkből. Először is úgy gondoltuk, hogy ennek a munkának csak akkor van értelme, ha nagyon jól csináljuk. Jól csinálni pedig sem egyedül, sem tízen, sem százan nem lehet, hanem csakis mindannyian együtt. Ha ez a program nem lesz mindannyiunk sajátja, akkor az a saját kudarcunk. Másrészt rájöttünk, hogy ha nagyon jól akarjuk csinálni, akkor ez bizony rengeteg munka. Ez a másik dolog, amiért muszáj az egész egyházközségnek közösen dolgoznia.

De ez nem lehet olyan nehéz, hiszen mindannyian Krisztust öltöttük magunkra. Ő a Fő és mi vagyunk a tagok. Ha mai módon fogalmazunk: ő határozza meg a stratégiát és mi hajtjuk végre azt. Csak mozduljunk meg! És egy irányba: Őfelé! Hiszen minden csak rajtunk múlik!

Koncz András

A hit és remény harangja

„A harang hangja Isten népének életével összefonódik. Jelzi az órákat és az imádság idejét, hívja a híveket a liturgia ünneplésére és a Szűzanya tiszteletére. Jelzi az örömteli és a szomorú eseményeket az egész közösségnek és közösségünk egyes tagjainak. Örömmel áldjuk meg ezt a harangot. A harang hangja emlékeztessen mindnyájunkat arra, hogy egy családot alkotunk és gyűjtsön össze bennünket, hogy Krisztussal való egységünk megnyilvánuljon a világ előtt.”

„Áldd meg Urunk ezt a harangot, amit most neked ajánlunk. Add, hogy családod tagjai a harang hívó szavát hallva szívüket feléd fordítsák és megosztva testvéreik örömét, és gyászát összegyűljenek házában, hogy ott megtapasztalják Krisztus jelenlétét, hallgassák a Te igédet és megnyíljanak előtted a Szentlélek kegyelmei iránti gyermeki bizalommal... Szóljon ez a harang a Nagyboldogasszony tiszteletére, Isten dicséretére és dicsőségére.”

Bíboros úrnak az új harangunk megáldásakor mondott szavaiból megérthetjük, miért sokkal értékesebbek ezek a régi, súlyos, messzehangzó eszközök annál, mint amelyet a színesfémgűjtők és ágyúöntők látnak benne.

Talán nincs is már Tétényben ember, aki ne ismerné a templomunk tornyából november 29-én leeresztett, és 3-4 óra között, Balázs atya által búcsúzóul megkondított, kalandos sorsú gyergyószentmiklósi harang történetét. Rádió, TV, december 14-i Új Ember tudósítottak róla.

A gyergyóiaknak azonban sokkal többet jelent a Szent Miklós harang, mint amiről eddig szó volt. Nemcsak azért, mert ők nagyon hagyománytisztelő emberek. És nem is csak azért, mert szüleik, nagyszüleik keserű történelmi időkben, háború utáni nélkülözéseik közepette, közadakozásból öntették 1920-ban. Arra felé ma is nehéz az élet, özönlik ki Erdélyből a magyarság. Nagy erők szorítják belülről, kívülről pedig a könnyebb élet, a csillogó világ csalogatják. Riasztóan pusztul ottani kultúránk, porlanak múltunk jelei. Ezzel a szomorú áradattal haladt szembe, vonult vissza hazájába a HARANG. Nekik így, csupa nagybetűvel. A múlt egy megtalált darabkája, a remény jelképe: van visszaút! Nem győznek betelni vele. Örömeiket, gyönyörűségüket megmutatták Ceglédre származott földijeiknek.

A harang regényes sorsában, útjának alakításában sokan részesedtek. Többen megérdemelnék, de csak párat, Tétény három plébánosát emelem itt ki közülük: Markó Gyula bácsi volt az, aki az akkori zsargon szerint „besorozott” tétényi harang helyett, a szintén beöntésre szánt, de attól megmenekült gyergyói harangot az Óngyárból a toronyba hozatta. Marczis Ferenc atya ötlete volt a visszaadás. Gazdag lelki tartalmat látott bele, s magasra emelte a kivihetetlennek tűnő ügy zászlaját. Tőle vette át és vitte sikeresen célba a stafétát Hegyi Balázs atya.

Kedves és felemelő szavakkal köszönte meg mindenkinek Gyergyószentmiklós polgármestere, hogy harangjuk hazatérhet. Igaz, hogy csaknem hatvan évig nekünk szólt, de ne sajnáljuk visszaadni – mondta. A haranggal együtt ők elviszik szívünk egy kis darabját is.

Áldd meg Isten Erdély népét! – énekelte a régi székely himnuszt beszéde elején a polgármester úr. Mi pedig hozzátehetjük: Áldd meg Isten Tétény népét, s mindazokat, akik szeretettel küldték, vitték a hit és remény harangját!

Koncz Endre

PIROSKA ÉS FARKAS

Éppen csak beléptek az ajtón, nagymama máris szimatolni kezdett: - Kocsmában voltatok vagy cigarettázatok? - kérdezte viccelődve.

- Jaj, dehogy, - szólalt meg azonnal Piroska. - Siker Sanyit a bátyja ma erre vitte haza, elhozott minket is kocsival. Ők fújták ezt a finom füstöt. Marlboro ez nagymama!

- Furcsa izlésed van, ha ezt finomnak tartod. Tőlem bizony Havanna szivar is lehet, nekem mind bűdös! Akasszátok ki gyorsan szellőzni a kabátotokat az ajtó elé – sürgette a gyerekeket nagymama. Aztán megkérdezte: - Nem is jöttam, hogy Sanyinak ilyen idős bátyja van.

Erre aztán együtt kezdett beszélni a két gyerek, alig lehetett megérteni, melyikük mit mond.

Piroska mentegetőzött: - Jaj, nagymama, csak vicceltem ezzel a Marlboroval. De olyan elegánsan tudják szívni, meg kifűjni!

Farkas pedig míg indult kifelé a kabátjával azt tudatta nagymamával, hogy a Sanyi papájának korábbi házasságából való a testvére, nem lagnak már együtt, nem is szeret hazajárni. De a Sanyihoz rendes, nem fölényeskedik vele, mindent megad neki.

- Jaj, Istenem! - szisszent fel nagymama. A gyerekek odakapták a fejüket, de nem láttak semmi különöset. - Ne haragudjatok - nevette el magát nagymama. - A gondolataim fájnak ilyenkor.

- Miféle gondolatok? - kérdezte értetlenül Piroska.

- Ugye, a kisgyermeknek a dackorszakában hiába mondják a szülei, hogy ne nyúlj a forró kályhához! Ha kicsit is, de csakazértis hozzáér, aztán sír keservesen. Ugye, a kiskamasznak hiába mondjuk, hogy öltözz fel, mert megfázol, ne terheld túl a pocakodat annyi finomsággal, mert vadakat fogsz álmodni, vigyázz, rosszul jársz!

- Így van a gyarló ember is, aki nem fogadja el Isten tanácsát! Én úgy gondolom, nemcsak az örök életre szólnak Jézus tanításai, már a földi életben is boldogabb az az ember, aki ezek szerint él! Aki okosabbnak hiszi magát Istennél vagy a pillanatnyi élvezete, kényelme kedvéért letér a helyes útról, póru jár, megbűnhődik.

- Lehet mondani, hogy „jogom van” cigarettázni, „nekem is jár ez a kis kikapcsolódás”, „én is megpróbálhatom”, „megnyugtat”. És ezek az érvek önmagukban igazak is. De a belső ürességet, a „nem tudok magammal mit kezdeni” problémáját nem oldja meg a cigaretta. Csak pótszer, ideig, óráig eltakarja. Aztán szenvedély lesz belőle, rossz esetben pedig tüdőrák. Akkor már hiába okolja a csalfa reklámokat, a felületes, nemtörődöm haverokat. Ezt persze, minden cigarettás tudja, mégis sokan lemondanak az igazi megoldás kereséséről.

- Mint az úttestre kifutó kisgyermek után, úgy kiáltanék néha felnőttek után is: Ember megállj, vesztedbe rohansz! Mindenki tudja, hogy káros, ha sokat iszik, ha kábítózik. De azt már kevesebben akarják tudomásul venni, hogy ha csip-csup kalandokat keresnek, utána még inkább egyedül maradnak! Kiáltanék: Ember vedd komolyan a párodát, a családodat, életfontosságú dolog az a te számodra is! Vagy: Ne csak a testeddel törődj, vedd észre, hogy van lelked is!

- Bocsánat, nagymama, - szólalt meg Farkas. - Úgy érzem, ezek igaz dolgok lehetnek, de bonyolultak vagy nem is tudom milyenek. - És egy kis hallgatás után azt kérdezte: - Mit tetszene tanácsolni egy ilyen vesztébe futó embernek? - Nagyon jó kérdés Farkas! Igazad van, bizony nem egyszerű problémák ezek. Meg kellene ismerni az ilyen ember gondjait. De így messziről, elsősre, azt próbálnám tanácsolni neki, hogy keresse a jó társaságot, a jó közösséget. - Nektek is ezt tanácsolom. Méghozzá gyorsan és az asztalnál keressétek, úgy gondolom, most a palacsinta lesz számotokra a legjobb társaság!

Koncz Endre

KRÓNIKA

- Okt. 16. Karczag Kristóf és Fehér Ágota 25 éves házassági évfordulója
- Okt. 16. Kőhalmi Józsi bácsi előadása a teaklubon
- Okt. 19. Kirándulás a Rám szakadékbá

JÓ HÍR

Az Új Emberben (2003.okt.26.) Varga Károly egyetemi tanár két folyóiratot idéz, amelyek a Gallupnak egy meglepetést okozó magyarországi felmérését elemezték. A statisztikai feldolgozás akkora mintából készült, amely jól reprezentálja az ország felnőtt lakosságát.

Az derült ki, hogy a vállalkozói gondolkodásmód tekintetében egyértelműen - több tesztkérdés esetében pedig lényegesen - jobban szerepeltek azok, akik gyermekkorukban vallásos neveletésben részesültek, mint a nem vallásos neveltetésűek.

- Okt. 23. Szentmise a forradalom évfordulóján. Autósok-gyalogosok kirándulás Sós-kútra.
 Okt. 25. Családakadémia a Pusztasándor Községi Házban
 Okt. 30. Endrődi Károlynét, Magdust, harminchárom plébániai zarándoklatunk szervezőjét, a Hírlevél cikk-íróját, korábbi képviselőtestületi tagunk feleségét utolsó útjára kísértük.
 Nov. 1. Megemlékezés az év halottairól
 Nov. 2. Este fél 7 ó Szentmise valamennyi elhunyt szeretteinkért (angyalos borítékok)
 Nov. 6. A XXII. kerületi lelkészek baráti találkozója, házigazda Solymár Gábor evangélikus lelkész
 Nov. 14. Diavetítéses előadás a verbita szerzetesek Fehérszországi missziójáról. Előadó: Lányi Béla szerzetes testvér.
 Nov. 15. Erzsébet-kenyér sütés.
 Nov. 29. Megérkezik a Lengyelországban öntetett új nagytétényi Nagybaldogasszony harangunk a templomunkhoz. A harangot a nagytétényi hívek, és a helybéli érdeklődők fogadják. A gyergyószentmiklósi harang kiszerelése és leengedése a harangtoronyból. Délután adventi koszorúkészítés az Oratóriumban. Este Hajdó István gyergyószentmiklósi főesperes-plébános és Pál Árpád polgármester úr érkezik meg az ünnepekre.
 Nov. 30. Erdő Péter bíboros megszentelte új harangunkat. Az ünnepélyes esemény után agapé volt a közösségi házban ill. a plébánia kertben.
 Dec. 1-23. hétköznapokon: Roráték reggel 6 órakor.
 Dec. 4-7. Miklós napi búcsú Gyergyószentmiklóson. A Szent Miklós harang ünnepélyes átadása - átvétele.
 Dec. 9. A XXII. kerületi lelkészek baráti találkozója, házigazda Kovács Géza baptista lelkész
 Dec. 11. Első alkalommal áll a kerületi nagytétényi karácsonyfa a templomkertben.
 Dec. 13. Lányi Béla SVD testvér lelkigyakorlata a templomról. Az esti szentmisén az érdi Harmonia Coelestis kórus énekelt.
 Dec. 14. Betegek kenetének fölvétele a 10 órai szentmise keretében.
 Dec. 19. Endrődi Lászlónét, Erzsikét, a nyugdíjas összejövetelek segítőjét, a Hírlevél cikk-íróját, kántorunk feleségét kísértük utolsó útjára.
 Dec. 20. Iskolások pásztorjátéka az esti mise után; éneklés, teázás, forralt bor a templomkerti karácsonyfánál

A további programjainkat január elején hirdetjük a templomban.

NAPTÁR

- Dec. 23. K 16 ó Idősek és egyedülállók karácsonya
 Dec. 24. Sze 16 ó Pásztorjáték a templomban, 24 ó Éjféλι mise
 Dec. 25. Cs Karácsony napja, szentmisék: de. 8, 10, este fél 7 ó
 Dec. 26. P Szent István első vértanú napja, szentmisék: de. 8, 10, este fél 7 ó
 Dec. 29-30 H-K. A szentmisék elmaradnak
 Dec. 31. Sze Szilveszteri hálaadás este fél 7 ó szentmisében
 2004. Jan. 1. Cs Újév, Istenszülő Szűz Mária ünnepe, szentmisék: de. 8, 10, este fél 7 ó
 Jan. 18. 16 ó Barokk katedrális "A régi ember és az új boldog" c. előadás
 csellager

**MINDEN ÚJSÁGÍRÓNKNAK, KÖZREMŰKÖDŐNEK ÉS OLVASÓNAK ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS
 KEGYELMEKBEN GAZDAG ÚJÉVET KÍVÁNUNK!**

A HÍRLEVÉL SZERKESZTŐI

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34.
 Kocz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.
 Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (1) 424-0252),
 Tel: (1) 207-5977),
 Tel: (23) 357-195).

A plébánia leveleszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.
 2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.